

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρῖνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2020	Τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου Πέμπτη 15 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἁγία Μόνικα

Ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοφυέστερα πνεύματα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας, ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος. Στὴ Δύσι εἶνε γνωστός, στὴν Ἑλλάδα ἄγνωστος. Γι' αὐτὸ προσπαθῶ νὰ ὑπενθυμίζω τὴ μνήμη του.

Θὰ πῶ λίγα λόγια γιὰ τὴν κατὰ σάρκα προέλευσί του, γιὰ τοὺς γονεῖς του. **Οἱ γονεῖς ἔχουν μεγάλο ρόλο** στὴ ζωὴ τοῦ καθενός. Τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον του (πατέρας, μητέρα, γιὰ, παππούς...) εἶνε τὸ ἔδαφος ἐπάνω στοῦ ὁποῖο φύεται καὶ ἀναπτύσσεται. Ἀξίζει νὰ γνωρίσουμε τοὺς γονεῖς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπα, ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν πιστὲς καὶ ἐνάρετες **μητέρες**, δὲν θὰ ὑπῆρχαν μεγάλοι ἄνδρες καὶ ἅγιοι. **Ἡ γυναίκα** ὡς μητέρα ζυμῶνει τὸν χαρακτήρα τοῦ παιδιοῦ, αὐτὴ εἶνε ὁ συντελεστής τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀγαθῶν ἢ τῶν πονηρῶν ἐνστίκτων ποὺ ὑπάρχουν μέσα του. Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλους, ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἅγιο Αὐγουστίνου. Καὶ ὅπως πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους μεγάλους ἱεράρχας ἀναφέρονται εὐγενεῖς μητέρες, ἔτσι καὶ πίσω ἀπὸ τὸν ἅγιο Αὐγουστίνου ὑπάρχει μία ἁγία ρίζα. Τιμώντας συνεπῶς τὸν ἱερὸ Αὐγουστίνου ὀφείλουμε νὰ τιμήσουμε καὶ τὴ μητέρα του, τὴ **Μόνικα**. Γιὰ τὴν ἁγία αὐτὴ γυναίκα θὰ ποῦμε λίγες λέξεις.

***

Πατέρας τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, ἀγαπητοί μου, ἦταν ὁ **Πατρίκιος**, εἰδωλολάτρης ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Κι ὄχι μόνο εἰδωλολάτρης, ἀλλὰ καὶ ὀρμητικός, ἀπότομος, ὀργίλος, ὀξύθυμος, βάνουσος. Συχνὰ δημιουργοῦσε σκηνές οἰκογενειακές, ἢ συνοικία τους συνταρασσόταν ἀπὸ τὶς φωνές του. Καθὼς ἐπέστρεφε στοῦ σπιτί νύχτα μεθυσμένος καὶ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι, χτυποῦσε, ἔσπαζε τὰ πάντα καὶ ὕβριζε τὴ Μόνικα.

Κι αὐτὴ; **Ἡ Μόνικα** δὲν ἦταν σὰν τὶς σημερινές γυναῖκες, τὶς μοντέρνες, τὶς βαμμένες ἀπὸ κεφάλι μέχρι νύχια χεριῶν καὶ ποδιῶν, μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια καὶ ὅλη τὴ γύμνια τους. Ἄν

ἦταν ἀπ' αὐτές, θὰ ἔτρεχε ἀμέσως γιὰ διαζύγιο. Ὅχι, δὲν ζήτησε διαζύγιο· ὑπέμεινε, **σῆκωσε τὸ σταυρὸ τοῦ βαναύσου ἀνδρός της**.

Ἐπέμεινε, γιατί πίστευε στοῦ Εὐαγγέλιου. Γνώριζε, ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τιθασεῖται μιὰ γυναίκα τὸν ἄντρα της εἶνε ὄχι ἡ ἀντιδικία, οἱ συζυγικὲς ἔριδες, οἱ ὕβρεις, οἱ διαπληκτισμοί, ἀλλὰ ἡ **ὑπομονή**, ποὺ πρέπει νὰ δείξῃ ἂν ἔχη σύζυγο ἀγροῖκο. Ὅπως λέει ὁ λαὸς μας, ἂν ρίξουμε μιὰ πέτρα σ' ἕνα βράχο, θὰ κἀνὴ μεγάλο κρότο, ἂν τὴ ρίξουμε σ' ἕνα στῶμα ἀπὸ βαμπάκι, δὲν θ' ἀκουστῇ κρότος. Βαμπάκι ἀνοχῆς, βάθος ὑπομονῆς, πλάτος καρδιάς ἦταν ἡ Μόνικα, κ' ἐκεῖ ἔπεφταν οἱ πέτρες τοῦ Πατρικίου.

Τὸν ὑπέμεινε δέκα - δεκαπέντε χρόνια. Κι ὅταν ὁ Αὐγουστίνος ἦταν δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ **Πατρίκιος ἀρρώστησε βαρεῖα**. Δίπλα του μία γυναικεία ὑπαρξὶ προσευχόταν γι' αὐτόν. Καὶ λίγο προτοῦ νὰ πεθάνῃ, –ὦ τῶν θαυμάτων σου, Χριστέ, καὶ ὦ τῆς γυναικείας ὑπομονῆς!–, ἐκεῖνος ὁ ἀγροῖκος, **ζήτησε συγγνώμη** ἀπὸ τὴ Μόνικα. Κι ἀκόμη, λίγες στιγμὲς προτοῦ νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμον, αὐτὸς ὁ εἰδωλολάτρης, ζήτησε ἱερέα καὶ **βαπτίσθηκε Χριστιανός!** Ἡ χαρὰ τῆς Μόνικας ἦταν μεγάλη. Κέρδισε τὸν ἄντρα της, τὸν ἔβαλε στοῦν παράδεισον. Ὁ Κύριος, ποὺ εἶπε «Μακάριοι οἱ ὑπομένοντες» (βλ. Ματθ. 10,22-24,13. Μάρκ. 13,13), ἀντάμειψε τὴν ὑπομονὴ της.

***

Ἡ Μόνικα ὅμως ἀναδείχθηκε ὄχι μόνο στοργικὴ σύζυγος ἀλλὰ κυρίως **Χριστιανὴ μητέρα**. Εἶχε κι ἄλλα παιδιά, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη της στρεφόταν πρὸ παντὸς στοῦν Αὐγουστίνου.

Κι αὐτός; Τί κάνει ἡ κληρονομικότητα! Ἦταν σὰν τὸν πατέρα του· ζωηρός, ὀρμητικός, παράφορος. Ἀγαποῦσε περισσότερο τὰ παιχνίδια παρὰ τὰ βιβλία. Ἀνέβαινε στὰ ξένα δέντρα καὶ ρήμαζε τὰ φρούτα. Ἐτρεχε δεξιὰ κι ἀριστερά, κ' ἡ μητέρα τὸν ἔψαχνε στὶς στράτες καὶ δύσκολα τὸν μάζευε στοῦ σπιτί. Πολλὲς φορές τὸν μάλωσε, τὸν τιμώρησε, ἀλλ' αὐτὸς πά-

λι ξέφευγε κ' ἔβγαινε μὲ παρέες. Κι ὅταν πιὰ μεγάλωσε, ἔσμιξε μὲ κακοποιὰ στοιχεῖα κ' ἔγινε ἕνας διεφθαρμένος νέος, ἕνας ἄσωτος υἱός. Δὲν θὰ σύρουμε τώρα τὸ πέπλο τῆς ζωῆς του νὰ δοῦμε τὸν βίο του. "Ὅποιος θέλει ἄς διαβάσῃ τὸ βιβλίο του **Ἐξομολογήσεις**. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἐμεῖς ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε σ' ἕνα πνευματικὸ τὰ ἁμαρτήματά μας, ἐκεῖνος νικώντας τὴ ντροπὴ κάθισε κ' ἔγραψε ὅλα τ' ἁμαρτήματά του, τῆς νηπιακῆς, τῆς παιδικῆς, τῆς σχολικῆς καὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Τὰ ἐξομολογεῖται δημοσίως. Κ' ἐμεῖς ποῦ τὰ διαβάζουμε, ἀντὶ νὰ χάνουμε τὸ σεβασμὸ στὴ μεγάλη αὐτὴ προσωπικότητα, ἀντιθέτως τὸν ἐκτιμοῦμε περισσότερο.

"Ὅταν λοιπὸν μεγάλωσε ἔγινε πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ ἀσώτου υἱοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Μόνικα λυπόταν καὶ ἔκλαιγε. Κάποτε, πάνω στὴ θλίψι τῆς, πῆγε σ' ἕναν ἅγιο ἐπίσκοπο καὶ εἶπε τὸν πόνο τῆς μὲ δάκρυα. Καὶ τότε ὁ ἐπίσκοπος τῆς εἶπε: «Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ μὴν κλαῖς. Ὁ Θεὸς εἶνε μέγας· παιδί, ποῦ ἡ μάνα του χύνει τόσα δάκρυα γι' αὐτό, εἶνε ἀδύνατο νὰ χαθῇ. **Θὰ σωθῇ τὸ παιδί σου**». Ἔτσι ἡ Μόνικα ἔφυγε παρηγορημένη.

Πέρασαν ὅμως ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια, κι ὁ Αὐγουστῖνος βυθιζόταν περισσότερο στὸν πηλὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπωλείας, ἕως ὅτου τέλος τὰ δάκρυα καὶ **οἱ εἰκοσαετῆς προσευχῆς τῆς Μόνικας εἰσακούσθησαν καὶ ἔγινε θαῦμα**. Γιατὶ θαῦμα δὲν εἶνε μόνο μιὰ θεραπεία τοῦ σώματος· εἶνε προπαντὸς ἡ μεταστροφή ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ὁ Αὐγουστῖνος μετανόησε, ἐπέστρεψε στὸ Χριστό, βαπτίστηκε Χριστιανὸς σὲ ἡλικία τριάντα καὶ πλέον ἐτῶν. Καὶ θαύμασαν οἱ φίλοι, πῶς αὐτός, ὁ φιλόσοφος, ὁ ῥήτορας, ὁ κοσμικός, ὁ νέος τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν ἁμαρτιῶν, πῶς ἔγινε Χριστιανός· καὶ ὄχι ἀπλὸς Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ κληρικός, καὶ ἐπίσκοπος, διδάσκαλος τῆς χριστιανοσύνης!

Πῶς ἄλλαξε; **Ἀπὸ ἕνα κήρυγμα**. Ποιὸ κήρυγμα; Πῆγε στὸ Μεδιόλανο (τὸ σημερινὸ Μιλᾶνο), καὶ μιὰ μέρα μπῆκε στὴν ἐκκλησίαν ὅπου δίδασκε ὁ ἐπίσκοπος ἅγιος Ἀμβρόσιος. Τὸν ἄκουσε ὁ Αὐγουστῖνος, κι ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ ναὸ τὸν εἶδαν νὰ δακρύζῃ γιὰ τ' ἁμαρτήματά του. Ἀπὸ τότε συνδέθηκε μὲ τὸν ἅγιο Ἀμβρόσιο καὶ τὸν θεωροῦσε πνευματικὸ του πατέρα.

Κάποια στιγμή ἔπειτα ἄκουσε μία μουσικὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ «Πάρε καὶ διάβασε». Ἄνοιξε τότε τὴν ἁγία Γραφή καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ χωρίο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, κεφάλαιο 13ο, στίχοι 12-14. Δὲ σᾶς τὸ λέω, γιὰ νὰ κεντήσω τὴν περιέργειά σας ν' ἀνοίξετε νὰ τὸ διαβά-

σετε μόνοι σας. Αὐτὸ τὸ ῥητὸ μαζί μὲ τὰ **κήρυγματα τοῦ ἱεροῦ Ἀμβροσίου**, συνετέλεσαν στὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή του.

Παραλείπω τὰ ὑπόλοιπα, τὴ ζωὴ του ὡς ἐπισκόπου, τὴ δρᾶσι, τὴ διδασκαλία, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὸ τέλος του. Πρὶν κλείσω θὰ πῶ μόνο, ὅτι ἡ **χαρὰ τῆς Μόνικας**, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς ἐπέστρεψε πλέον στὸ Χριστό, ἦταν ἀπερίγραπτη. Καὶ σὲ ἡλικία 56 ἐτῶν ἡ Μόνικα, βασανισμένη, τυραννισμένη, πονεμένη μάνα, ἀπέθανε. Προτοῦ ν' ἀποθάνῃ ἔγινε μεταξὺ μητέρας καὶ υἱοῦ ἕνας σπουδαῖος διάλογος, ποῦ ὑπάρχει στὸ βιβλίο **Ἐξομολογήσεις**.

—Παιδί μου, τοῦ εἶπε, πόνεσα πολὺ γιὰ σένα. Φεύγω ὅμως εὐχαριστημένη, γιατί σὲ βλέπω τώρα Χριστιανό. Ἐκεῖ ποῦ θὰ μὲ θάψῃς, δὲν θέλω πολυτέλειες· λίγο χῶμα φτάνει νὰ σκεπάσῃ τὸ σῶμα μου. Ἐνα σοῦ ζητῶ **ὅταν λειτουργῆς, μὴ ξεχνᾷς τὴ μάνα σου**· παρακάλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀναπαύσῃ στὴ βασιλεία του.

* * *

Πέρα ἀπὸ τὶς ἡδονὲς τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ὕλης, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουν οἱ πνευματικὲς ἡδονὲς, καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς ἔρωτες τῆς γῆς ὑπάρχει ὁ **θεϊκὸς ἔρως**. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πλάστηκε γιὰ τὴ γῆ, πλάστηκε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς.

Ἄπευθύνομαι στὶς γυναῖκες. Ὑπόδειγμά σας ἡ ἁγία Μόνικα. Ὑπάρχουν ἄντρες Πατρίκιοι, ποῦ σταυρώνουν τὶς γυναῖκες τους. Τί θὰ κάνετε; διαζύγιο; Ὁχι. **Ὑπομονὴ καὶ πάλι ὑπομονή**. Ἐνας διανοούμενος τῶν Ἀθηνῶν μοῦ ἔλεγε: «Κοντὰ στὸ Χριστὸ δὲν μὲ ἔφερε οὔτε ἡ φιλοσοφία οὔτε ἡ τέχνη, μὲ ἔφερε ἡ ἁγία μου γυναῖκα, μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ὑπομονή τῆς».

Ὑπάρχουν μητέρες ποῦ ὑποφέρουν γιὰ τὰ παιδιά τους. Τί νὰ κάνουν; Ἄς γονατίζουν καὶ ἄς παρακαλοῦν τὸ Χριστὸ μὲ δάκρυα, καὶ θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα. **Τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν πάνε χαμένα**, κάποιο δεντράκι ποτίζουν, γιὰ νὰ βγοῦν τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν.

Μικρὸς θαυμαστής κ' ἐγὼ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰ μαθητικά μου χρόνια, σηκώνω ἕνα σταυρὸ μαρτυρίου γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ μόνο· καὶ ὅσες φορές σηκώνομαι τὴ νύχτα κι ἀνοίγω τὰ βιβλία του, **παρηγοροῦμαι καὶ τὸν παρακαλῶ** νὰ μὲ ἐνισχύσῃ στὸ δρόμο αὐτόν, ὥστε νὰ φέρω κ' ἐγὼ εἰς πέρας τὸ ἔργο μου ὡς ἐπισκόπου.

Εὐχεσθε, ἀγαπητοί μου, κοντὰ στοὺς οἰκείους σας, καὶ ὑπὲρ Αὐγουστίνου ἐπισκόπου· κ' ἐγὼ ὑψώνω ταπεινὰ τὰ χέρια, εὐλογῶ ὅλους καὶ εὐχομαι, ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνισχύῃ στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**